

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 46. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1820_353A-txt-shoot-idm4628.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Sjette Sang.

Hunferds og Bjowulfs Trætte.

- 1 **N**u Hunferd tog til Orde,
Og Egglaws Søn var han,
Men Klammerie han gjorde
Med Tale sin paa Stand!
Han var en fornem Herre,
Han sad ved Thronens Fod,
Men avindsyg, desværre,
Han var ei Bjowulf god;
En Torn ham var i Øiet
Den Ædlings Herrefærd,
Som havde Bølgen pløiet,
Og Ære høstet der;
Thi Hunferd taalde ikke,
Med Næsen høit i Skye,
At Nogen vilde stikke
Ham selv i Roes og Rye!
- 2 48Er du, see det var Skosen,
Den *Bjowulf* Mudder-Pram,
Som dykked efter Rosen,
Og drev i Land med Skam,
Som kæppedes med *Brække*,
Og holdt sig ei for brav,
Dengang I, som to Gjække,
Omflød paa vildne Hav!
I vilde, med jer Svømmen,
Paa Vandet gjøre Blæst,
Men drev dog kun med Strømmen,
Alt som I kunde bedst,
For aldrig Det ei keise
Jeg vilde slig en Klik,
Som for den Vende-Reise
I paa jert Rygte fik!
Paa Landet var I friske,
Men Vand kan slukke Ild,
I svømmed, som to Fiske,
Ja snart som døde Sild;
Da sagtnedes Stoheien,
Der Storm og Bølge strid
Jer viiste Vinter-Veien,
Alt i en Uges-Tid!
- 49Dog, om end Narre Begge,
Kom du dog værst daran,
Thi fra dig svømmed *Brække*,
Og blev din Over-Mand;
Du artig blev tilbage,
Der han en Morgen-Stund
Opskvulpedes saa fage
Paa Ræmis høie Grund;
Hvorfra sin Kaas han satte,
Til Brondingernes Land!
Med Borge der og Skatte
Han var en holden Mand:
Der havde han sit Rige,
Og deiligt var hans Slot,
Han elsket var tillige

Af hver sin Undersaat.

- 3 Saa Bjansteens Søn udførde,
Alt hvad han trued med,
Og da du, som vi hørde,
Kom der saa galt afsted,
Saa tør jeg nok formode,
Om end du gjør dig krye,
Det gjør slet ingen Gode,
Du brænder dig paa Nye!
50Ja, vil en Nat du vove
At bie Grændel her,
Da tør derfor jeg love,
Dig times en Ufærd!
- 4 Nu tog til Hjerte-Sproget
Vægmundingen paa Stand,
Du snakker hen i Taaget,
Min Kiære, sagde han,
Du regned op en Hoben,
Om *Brække* og hans Færd,
Det gamle Øl af Stoben,
Man hørde snakke der;
Thi det tør jeg nok sige:
Den Mand jeg aldrig saae,
Der viiste sig min Lige
I Kamp paa Bølgen blaa.
- 5 Hvad jeg og *Brække* loved,
I vore Dreng-Aar,
Som Karle vi og voved,
Skiøndt det gav bange Kaar:
Med Liv og Død for Øie,
Alt paa den vilde Strand,
Vi Bølgen svor at pløie,
51Og pløied den forsand.
Vort Mod saa lod vi kiende,
Og svømmed vel om Kap,
Med draget Sværd i Hænde,
Gav Hai og Hval en Rap;
Men hvem der ingenlunde,
Alt paa den vilde Strand,
Forbi mig svømme kunde,
Det *Brække* var forsand.
Det var og ei min Mening:
Paa Trods at fare frem;
Thi svømmed i Forening
Vi hele Nætter fem;
Det var kun Bølger steile,
Som brød vort Venne-Lag,
Sin egen Søe at seile,
Var da en tvungen Sag,
Thi det, om Vinter-Tide,
Og i en bælgmørk Nat,
Kun nytter lidt at stride
Mod Norden-Vind sig mat!
Alt paa de Bølger svale,
Jeg havde Arbeid nok,
Med Udyr, bindegale,
Som greb mig an i Flok;
52Da maatte lydt jeg love
Vaulunders Mester-Værk:
Min guldbeslagne Kaabe,
Min gode Brynje-Særk,
Dengang mig Fienden vældig
Neddrog til Havsens Bund,

Hvor jeg dog var saa heldig,
Urædd i Farens Stund,
At til det Bæst, mig klemde,
Med Klinge jeg fik Ram,
Saa sig og mig det glemde,
Og fik for Alvor Skam.

6 Saaledes mange Gange
Mig drillede det Pak,
Men og, for Kaar heel trange,
Jeg saa dem sagde Tak,
Alt med min gode Klinge,
Som det sig hør og bør,
At ei de skulde springe
Af Glæde, skiøndt i Klør
De fik mig paa en Maade!
Om mig, paa Havsens Bund,
Sig selv til liden Baade,
De sloge Kredsen rund;
53Om Natten var de gramme,
Om Morgen en de laae,
Saa spage og saa tamme,
At aldrig meer man saae
Dem nogen Sømand standse
Paa lovlig Bølge-Færd!
Saa lærde dem at dandse
Mit gode Kæmpe-Sværd!

7 Der nu, i Øster-Lide,
Sit Straale-Banner Gud
Opstak med Kraft og Blide,
Da sank, paa Lysets Bud,
De Bølge-Taarne høie,
De gik ei meer i Dands,
Og Land jeg saae for Øie
I liflig Morgen-Glands!

8 Saa frelser Norne-Dommen,
Paa Hav, som under Telt,
Naar Timen ei er kommen,
Den uforsagte Helt!
Ja, Held til Karle-Stykker
Mig ogsaa Nornen gav,
Thi ni saa var de Nykker,
54Med Sværd jeg slog paa Hav.
Ei under Himlens Bue
Jeg hørde, nogen Tid,
Paa Bølgen var at skue
En værre Natte-Strid!
Det sandt er og tillige:
En meer forlegen Mand
Veed Ingen af at sige;
Men dog jeg slap i Land:
For mat var jeg til Svømmen,
Alt efter slig en Dyst,
Men drev i Land med Strømmen,
Drev op paa Finlands Kyst.

9 Ei vil heraf jeg prale,
Men vidner uden Svig,
Jeg hørde aldrig tale
Om slig en Daad af dig;
Ja, ihvorvel om *Brække*
Du nys tog Munden fuld,
Dog Ingen af jer Begge
Har virket over Muld
Bedrifterne saa klare,

Med blanke Kæmpe-Sværd.
Du Priis dig vel tilkiender,
55For Broderskab du holdt,
Da dine næste Frænder
Du troløs Bane voldt?
Hvor klog du end mon være,
Du dog har regnet galt,
I Helhjem skal du lære,
Den Daad blir slet betalt!

- 10 For Resten, hvis, i Grunden,
Du var saa kiæk og bold,
Som Du det er i Munden,
Saamegen Overvold
Ei havde Grændel øvet;
Saalænge, i sit Slot,
Din Herre ei behøvet
At lide Meen og Spot!
Nei, Trolden har opdaget,
At han, i Skjoldung-Hald,
Var tryg for Torden-Slaget,
Ei skye han er for Skrald,
Og derfor hid han stævner,
Alt som paa Flue-Jagt,
Ham Alt hvad Dansk sig nævner,
Er kun til dyb Foragt,
56Saa vidt han sig formaster,
Han kommer vaabenløs,
Kun Søvn han paa jer kaster,
Jer Helsot er en Døs!

- 11 Men, lad kun nu ham komme,
Igjen i Kongens Gaard!
Da skal, i dyre Domme,
Han kiøbe, hvad han faaer,
Han møde skal herinde,
Hvad han formoder ei:
I Gothen skal han finde
Et Giærde paa sin Vei!
Lad gange da til Mjøden,
Med Gammen, hvo som kan,
Naar atter Morgen-Røden
Forgylder Himmel-Rand,
Naar, over Folke-Skarer,
Mod Syden Soel opgaaer,
Og straalende opklarer
De Dødeliges Kaar!